

LA SANTÍSSIMA TRINITAT

DESPRÉS DE LES FESTES PASQUAL, RETORN AL "TEMPS ORDINARI", O DURANT L'ANY.....

- La gran festa de Pasqua de cinquanta dies s'ha acabat amb la festa de Pentecosta. Des del dilluns passat, he retrobat el TEMPS DIT "ORDINARI", O DURANT L'ANY: els vestits litúrgics de color verd dels propers diumenges.

- DUES FESTES n'asseguren la transició:

+ la FESTA DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT:

Una festa que no apareix abans de l'any mil. Com esclaiar-se ja que la litúrgia cristiana és tota ella, adreçada al Pare, pel Fill, en l'Esperit Sant? Estesa a tota l'Església universal el 1334 pel papa Joan XXII, es fixà la data el primer diumenge després de Pentecosta: una elecció que pot ser interpretada com expressant el reconeixement per l'obra de la salvació que, segons la teologia dels Pares, és actuació del Pare, pel Fill, en l'Esperit Sant.

+ diumenge pròxim, la FESTA DEL COS I LA SANG DE CRIST.

2. ...PER UNA ESGLÉSIA QUE ES RECONeix AVUI COM A POBLE DE DÉU, COS DE CRIST, TEMPLE DE L'ESPERIT:

Unes lectures que celebren Déu Pare, Fill i Esperit, com la font i el model de tota comunió:

+ en temps antic, durant la travessa del desert, quan els fills d'Israel s'havien fabricat un vedell d'or i que Moisès havia pujat a la muntanya del Sinaí per implorar de Déu el perdó pel seu poble infidel, poble de cap dur, el Senyor li havia donat el seu nom: Jahvé, Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor! (primera lectura)

+ Però és quan ha donat el seu Fill únic que Déu ens ha revelat fins a quin punt ha estimat el món. 17 Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell (Evangeli).

+ Nosaltres que hem estat batiats amb un mateix baptisme, ¿no hem de donar-ne testimoni, com diu Pau als corintis, en les nostres relacions fraternals, del lligam que ens uneix?: l'amor de Déu que és l'origen de tot, la gràcia del Senyor Jesucrist i la comunió de l'Esperit Sant . (Segona lectura).

LA TAULA DE LA PARAULA

Aprofundir aquest text

- En aquest passatge del llibre de l'Èxode se'ns proposa un dels anunciats fonamentals de la fe israelita.

Just han respost a la iniciativa de Déu, pronunciats els compromisos solemnes de l'Aliança que els fills d'Israel s'apressen a trair-los dirigint-se al vedell d'or. A fi d'intercedir pel seu poble infidel, Moisès puja altra vegada a la muntanya del Sinaí, lloc d'una revelació inaudita del Déu de l'Aliança.

- Aquest Déu, tot romanent un misteri insondable, S'OFEREIX A LA TROBADA DE L'HOME: *El Senyor baixà enmig del núvol...*

- Aquest Déu, que és EL TOT ALTRE (el núvol el revela i l'amaga a la vegada), és EL TOT PROPER: *s'aturà prop de Moisès...*

- Aquest Déu PROCLAMA EL SEU NOM: dóna la targeta de visita, dóna el secret de la seva actitud passada, present i del futur en favor d'aquest poble que ell ha arrabassat de l'esclavatge d'Egipte: --*El Senyor! (Jahvé) El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor..* Una "fórmula mare", una fórmula matriu, repetida sens parar en la pregària d'Israel, de la que cadascuna de les expressions va carregada de sentit:

+ Déu compassiu : l'arrel hebrea d'aquest qualificatiu designa el si maternal. En hebreu, el terme expressa l'acostament de dos sers, remarcant-ne la dimensió visceral d'aquest acostament, com en l'amor d'una mare envers els seus fills... un amor que neix "*en les entranyes*".

i benigne: l'expressió designa la bondat gratuïta i generosa d'aquell que s'acota vers aquell que està en la necessitat;

Déu lent per al càstig (a la còlera): un Déu que no s'emporta davant dels errors i els torts, sinó que dóna prova d'una llarga gran paciència.

fidel en l'amor!: el mot caracteritza el sentiment que uneix dos esposos, i implica amiat, aliança, compromís confiat i generós..

Fidel: una paraula que té la mateixa arrel hebrea que "Amén" i que evoca la solidesa de la roca.

Ja que ell estima, Déu no abandonarà aquest poble de cap dur amb el que ha volgut lligar-se amb una Aliança, per fer-nos un poble que li pertany, un poble que sigui, entre els pobles, testimoni del seu amor i de la seva fidelitat.

També Moisès, en un gest litúrgic, pot ser, es prosterna fins en terra, suplicant-lo ple de confiança de caminar enmig dels seus i perdonar les seves faltes i pecats: *Moisès es va agenollar i es prosternà fins a tocar a terra i digué : Senyor, ja que m'has concedit el teu favor, vine, si et plau, a acompanyar-nos. És cert que aquest poble va a la seva, però tu perdonaràs les nostres culpes i els nostres pecats i faràs de nosaltres la teva heretat.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA:

Que el LECTOR es pregui prou temps per MEDITAR aquest gran text abans de proclamar-lo a l'assemblea;

- Vetlli de DISTINGIR:

- + la trobada a la muntanya: . *L'endemà es va aixecar de bona hora i va pujar a la muntanya del Sinaí, tal com el Senyor li havia manat, portant a la mà les dues taules.*

- El Senyor baixà enmig del núvol

+ la revelació del Sinaí, lloc d'aquest gran text:

El Senyor, tot passant davant de Moisès, va proclamar:

--El Senyor! El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor...

La pregària d'en Moisès en favor dels fills d'Israel, aquest poble de cap dur: que va a la seva: *vine, si et plau, a acompanyar-nos.*

És cert que aquest poble va a la seva, però tu perdonaràs les nostres culpes i els nostres pecats

...i faràs de nosaltres la teva heretat.

CÀNTIC DE DANIEL

El Càntic de Daniel 3, 52-56, pres pel leccionari per nodrir i modelar la nostra resposta a la revelació del Nom de Déu que es fa a Moisès, al Sinaí, es presenta com una vibrant invitació, llençada a totes les obres del Senyor, a beneir el seu Creador. Aquest Càntic de l'Antic Testament es posat, per l'autor del llibre de Daniel, als llavis dels tres joves jueus tirats al forn encès a Babilònia, per haver-se negat a prosternar-se davant d'un ídol.

Amb tots els mitjans que disposem, esforcem-nos de fer UN TEMPS DE CONTEMPLACIÓ I ALABANÇA. (Hi ha la música de J. Bérthier: totes les obres del Senyor.. Beneïu el Senyor,... Em sembla que hi ha una lletra al Cantoral diocesà).

SEGONA LECTURA

Aprofundir aquesta Paraula

Per aquesta festa de la Trinitat, el leccionari A proposa a la nostra meditació la conclusió de la segona carta als corintis.

Aquest fragment comença amb CINC EXHORTACIONS: *estigueu contents, refermeu-vos, exhorteu-vos, tingueu uns mateixos sentiments, viviu en pau...*

- que culmina en una FÓRMULA LITÚRGICA de benedicció en forma de promesa: *i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres.* Més que un desig, és una serena certesa. I Pau convida els seus germans i germanes de la comunitat cristiana de Corint al bes de la pau. Aquest ús litúrgic d'origen jueu tenia lloc després de la predicació, en particular en el Sopar del Senyor.

- Pau conclou amb una BENEDICCIÓ TRINITÀRIA. Dirigit-se als cristians de Corint on conflueixen corrents religiosos més diversos i constantment temptats de constituir-se en clans posant-se en relació a un líder, Pau al final de la seva carta insisteix en el fet que no hi ha gràcia sense Crist, no hi ha amor sense Déu, no hi ha cohesió de la comunitat sense l'acció de l'Esperit.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR vetllarà a no precipitar la proclamació d'una lectura que no comporta més que tres versets. Ell sabrà distingir: *estigueu contents, refermeu-vos, exhorteu-vos, tingueu uns mateixos sentiments, viviu en pau...*

- culminant en una FÓRMULA LITÚRGICA de benedicció en forma de promesa:

L'ADREÇA inicial: Germans....

-l'enumeració de les cinc EXHORTACIONS, totes en imperatius: *i el Déu de l'amor i de la pau serà amb vosaltres.*

- la BENEDICCIÓ TRINITÀRIA final:

Que la gràcia de Jesucrist, el Senyor, l'amor de Déu i la comunió de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres.

COMENTARI A L'EVANGELI Joan 3, 16-18

L'Evangelí proclamat en la festa de la Trinitat és pres del diàleg de Jesús amb Nicodem. Pot semblar estrany que, per aquesta solemnitat, s'hagi escollit un text que, sembla que ignora la tercera persona, l'Esperit. En realitat, la persona de l'Esperit Sant planeja sobre tot el diàleg, que és una reflexió sobre la relació entre el Pare i el Fill. Per altra part, la conversa no ha començat amb l'afirmació que és necessari, per entrar en el regne "néixer de l'Esperit"?

Però sobre tot, ¿com no pressentirem la presència de l'Esperit en el desenvolupament sobre el Do que realitza aquesta relació de intimitat entre el Pare i el Fill? En fi, com no endevinar l'acció de l'Esperit en el naixement i el creixement de la fe? Per l'evangelista, sabem, ho sabem, creure és una obra interior deguda a l'Esperit sense el qual no hi podria haver fe. És per això, discreta però difusa, la presència de l'Esperit Sant assegura la mútua donació o èxtasis del Pare al Fill i del Fill al Pare, com també ella realitza l'assentiment íntim del creient a la persona del Verb encarnat.

Brunot, Nouvelles homilies, p. 118

Al final de la conversa amb Nicodem, Jesús exposa la missió del Fill. Aquest és un do de Déu als homes. Igual que Abraham no ha dubtat de "donar el seu fill únic" a Déu, igual que Déu mateix ens ha donat el seu fill únic, manifestant per ell amb quin amor estima els homes.

Déu no vol el càstig de la humanitat, sinó la seva salvació. El judici de Déu consisteix en revelar a cadascun la seva pròpia actitud. Refusar el Fill únic de Déu, en plena coneixença de causa, és excloure's a si mateix de la salvació que Déu ofereix a tothom.